

TAM TAM

MĚSÍČNÍK ČESKÝCH A SLOVENSKÝCH SKAUTŮ V EXÍLU

ROČNÍK VI.
PROSINEC

ČÍSLO
1978 4

VESELÉ VÁNOCE!

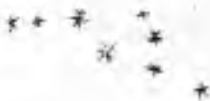
N a r o z e n í P á n a J e ž í š e .

Takto splnila se svatá Písma.
Nekonečná láska svět teď jímá.
Matka šťastna na děťátko kývá,
pláče blahem, Boha Otce vzývá.

Spasitel teď v jejích rukou leží,
on je nebe, světa největší.
Matce Boží je dán tu ke štěstí,
za lidí ponese kříž bolesti.

Nyní na zemi tu leží živý
a hle, již se dějí další divy !
V nedalekých polích, lukách, v lese
velká záře a nebe rozlije se.

V tomto světle andělů je řád,
který pěje, zpívá nastokrát :
" Sláva Bohu, sláva Bohu, Gloria !
Spasitele světu dala Maria !

Věčný pokoj a mír, drahý lidé,
vám pastýřům a všem dobré vůle !
Věřícím i hodným dále
milost, láska rozdána je.

Do Betléma poklonit se Pánu běžte!
To on smíří svět a ještě
bude vládnout s Otcem z nebe věčně.
Matku jeho také ctěte vděčně !"

Také my též z blízka, zdáli
chceme přinést dary Králi.
Oslavit tak Pána Krista,
ctít jej vroucně dozajista.

Úryvek z "Mein kleines Evangelium" od Manfreda Bielera, na jehož překladu pracuje P. Frydrych.

STROMY

Smrk je dnes bezesporu v Evropě nejdůležitějším jehličnatým stromem. Pro rychlý růst a všestrannou použitelnost dřeva se stal v 18. a 19. století doslova "zlatým stromem" lesníků a ti jej vysazovali všude, kde se dalo. Svým následníkům a našim současníkům tím však mnohdy způsobili více starostí než radosti. Ptáte se proč?

Největší oblastí rozšíření smrku je evropský sever. Ve střední Evropě byl původně dřevinou hor, kde rostl společně s bukem, jedlí a dalšími dřevinami ve smíšených porostech; jen výše v horách tvořil čisté smrčiny. Velká poptávka po dřevě byla příčinou toho, že byl vysazován v nesmíšených porostech, tzv. monokulturách i mimo oblast svého původního rozšíření, na místech, kde původně rostly listnaté lesy. Zde se však ukázalo, že tak se smrk pěstovat nemá. Ve smrkových lesích se přemnožili hmyzí škůdci, především kůrovec a mniška, kteří v nich způsobili velké škody. Také vítr a sníh působí často ve smrkových lesích rozsáhlé polomy /smrk zakořeňuje jen mělko pod povrchem půdy/. Proto se dnes v lesích vysazují vedle smrku i jiné dřeviny a zakládají se lesy smíšené.

Při pohledu do korun dospělých smrků si jistě všimnete jejich velké proměnlivosti - téměř každý má jiné větvení. Stejně rozmanité jsou i smrkové šišky. Podle toho se soudí, že smrk je /z geologického hlediska/ dřevina mladá a přizpůsobivá svému prostředí.

V pralesovitých porostech dorůstá smrk až 50 m výšky, 2 m tloušťky a stáří až 500 let. Ale takoví obři jsou dnes už opravdu výjimkou. Váš vánoční stromeček je proti němu trpaslík. Přesto ale: víte jak přesně spočítat jak byl starý? Podle počtu přeslenů nebo podle počtu letokruhů. Až vám opadá, udělejte si z něj kvedlačku. Na táboře se hodí.

Erbovní pověsti

Vyprávěná nám sestry Hana Halková K.

O ČERNÉ BERANÍ HLAVĚ NA ČERVENÉM ŠTÍTU.

Nad branou hradu Bouzova na Moravě se nachází erb starého českého šlechtického rodu Haugviců z Biskupic, který je mezi znaky zajímavou zvláštností. Heraldika má totiž své ustálené zásady, jež se dodržují a haugvicový erb je jednou z mála výjimek, které toto vžitě pravidlo porušují. Zajímavá je i pověst, jak Haugvicové k tomuto svému znaku - černé beraní hlavě přišli.

Událo se to v době, kdy se stavěly hrady na nedostupném místě, a když některý šlechtic zrovna nedobýval cizí hrad, snažil se někdo jiný dobýt hrad jeho. Jeden z předků Haugviců byl hejtmanem takového skoro nedobytného hradu. Jednou, když ho ráno probudil hrozivý rámus a boučení, zjistil s cimbuří, že se mu nějaký cizí rytíř snaží dostat se i se svou družinou do brány. Ještě štěstí, že měl silnou a vycvičenou čeleď, které se podařilo odrazit první nepřítelův nápor. Útočník byl však tvrdý a po prvním neúspěchu se rozhodl, že bude hrad obléhat. To spočívalo v tom, že obléhatel se i s družinou utábořil pod hradem a nikoho nepustil tam ani ven. A když ti uvnitř už všechno snědli a nebylo do čeho kousnout, nezbylo nic jiného, než se nepříteli vzdát na milost a nemilost. Také Haugvicovi a jeho posádce došly již zásoby obilovin a tak se neradi, nejdříve snědli všechny koně a nakonec i kocoura. Přesto, že jim po těchto hodech za několik dní začalo zase kručet v žaludku, museli na rozkaz svého hejtmána celé dny zpívat, smát se a výskat, aby ošálili obléhatele. Těm bylo samozřejmě divné, že hradní posádka je tak veselá, protože hladovému přece neby-

vá do zpevu. Na hradě však již nebylo nic k snědku, než starý černý beran, kterého si tam chovali pro štěstí. Posádka se již hlady začala bouřit, a tak rytíři Haugvicovi nezbylo nic jiného, než dát rozkaz, aby byl beran obětován. Haugvic byl však houževnatý válečník a nechtěl se nepříteli vzdát, aniž by předtím nevyužil každé možnosti a lsti. Beraní krví dal pomazat staré hovězí kůže a nechal je rozvěsit po hradbách tak, aby krev z nich kapala přímo nepřítelům na hlavu. Obléhající vojsko mu „skočilo na špek“ a opravdu uvěřilo, že v hradě mají všeho dostatek a odtáhlo s nepořízenou pokoušet své štěstí jinam. Na Haugvicově hradě nestal jásos a na znamení vědku ke starému beranovi nasadili jeho hlavu na kůl a vztyčili ji na bránu. A tak se stalo, že od těch dob měli Haugvicové z Biskupic prý na památku této příhody na červeném štítě černou beraní hlavu se zlatými rohy a červeným jazykem. Na helmě pak měli /ovšem jen na obrázku/ celou půlku černého berana.

Až sem by tedy bylo všechno v pořádku, ale „nehraje“ nám to právě po odborné stránce. Chcete vědět proč? To máte tak! Heraldika zná jenom dva kovy: zlato, které se také může vyjádřit žlutou barvou, a stříbrno, které můžeme nahradit barvou bílou. Dále se v heraldice používají jen čtyři barvy, a to: červená, modrá, zelená a černá a pro obličej anebo lidské postavy někdy barva oleťová. Jednou z hlavních zásad v heraldice je ta, že nesmí přijít kov na kov. To znamená, že na zlatém štítě nesmí být stříbrné štítové znamení a obráceně. A totéž platí i o barvách. Barva nesmí přijít na barvu, tak jak je tomu nesprávně právě ve znaku Haugviců, kdy na červeném štítě je černá beraní hlava. /Tedy barva na barvě./ Ale ani naše skautské lilie neodpovídá docela pravidlům heraldiky. A tak jako my nyní, tak kdysi i Haugvicové z Biskupic si na svůj erb zvykli a tak jak to nevedilo jim, ani nám to nijak nevedí.

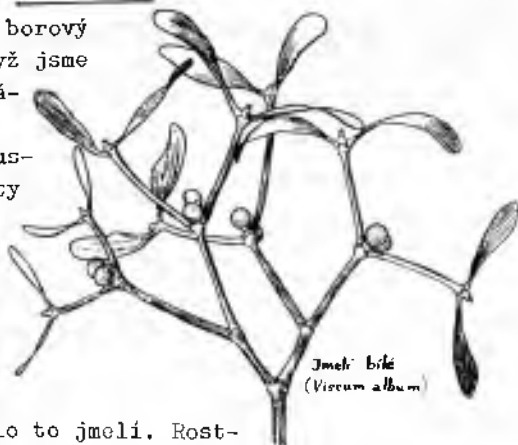
A když už jsme se toho tolik o té heraldice dozvěděli / a určitě ještě dozvíme / - nebylo by možno si jednou udělat odborku třeba také z heraldiky?

Máš silnou vůli?

Zopakujme si hru na silnou vůli z minulého ročníku! Tentokrát potřebujete malý slovníček, do kterého si budete zapisovat denně 3 cizí slovíčka - podle toho, ve kterém jazyce se chcete zdokonalit. Slůvka anglicko - česká nebo holandsko - francouzská, jakákoliv. Kdo vydrží, nevynechá ani jednou od Tam-tamu do Tam-tamu?

J M E L Í

Nedaleko naší klubovny máme borový les, vlastně spíše park. Když jsme jednou v zimě zkoušeli poznávat stromy, všiml si kdosi, že tu a tam na zemi leží kousky větviček s dužnatými listy a bílými kuličkami. Nikde v okolí jsme nic podobného růst neviděli. Stačilo ale jen zaklonit hlavy a v korunách borovic jsme spatřili něco, co trochu připomínalo velká ptačí hnízda. Bylo to jmelí. Rost-

lina, která nepotřebuje zem, protože své kořeny zapouští do větví stromů a z nich saje vodu a potřebné minerální živiny. Protože ale má zelené listy, vytváří si organické látky sama jako ostatní rostliny za pomoci světla. Říkáme, že je poloparasit. Známe totiž i takové rostliny, které se zcela spoléhají na svého „hostitele“ a berou si od něho vše. To jsou úplní paraziti.

Jmelí najdete i na řadě listnatých stromů, třeba ovocných. Tam se k němu dostanete podstatně snadněji. Pokud se příliš nerozrostlo, stromům nijak zvlášť neškodí a bývá trpěno.

V listopadu a prosinci zrají plody jmelí a jsou s oblibou pojídány ptactvem. Nestrávená semena se pak s trusem dostávají na jiné stromy. Bobule ale obsahují také lepivou látku a snadno se přychytí na peří nebo zobák ptáků. Ti pak je někde jinde otřou a starají se také tímto způsobem o rozšiřování této zajímavé rostliny. Ze šťávy boouli připravovali dříve ptáčníci, což byli lidé, kteří se živili chytáním a prodejem živých ptáků, lep, jímž lapali svou kořist.

Protože jmelí roste vysoko v korunách stromů, bylo v dávných dobách pokládáno za rostlinu, seslanou z nebe. Staří Keltové spojovali nález jmelí na dubu s velkou slavností. Kněz, zvaný druid, oděný v bílé roucho, vylezl na strom a jmelí uřízl zlatým srpem. Pak byla obětována zvířata a ze jmelí připravován zázračný nápoj. Ale i naši předkové, staří Slované, větévkou jmelí čarovali.

Dnes patří jmelí v mnoha zemích nerozlučně k vánocům jako symbol a ozdoba. Zeptejte se rodičů, jak jsou města a městečka v Československu před vánocemi zaplavena zlatými, stříbrnými i zelenými větévkami jmelí!

Starogermánská sága

O BALDUROVI

Mezi bohy - Asy - byl jeden, kterého ostatní uctívali a milovali naše vše. Jmenoval se Baldur a byl zosobněním světla a dobra, v jeho blízkosti umlkalo vše nečisté a špatné. Jeho rozsudkům se podřizoval i nejvyšší mezi bohy, Baldurův otec Odin. A přesto i jemu hrozila záhuba, prorokovaná celému pokolení Asů.

Frigga, jeho matka, se vydala do světa a zavázala slavnostním slibem vše živé i neživé, že se Baldura nikdy nedotknou a neublíží mu. Pouze malý keříček jmelí vynechala - zdálo se jí příliš mladé a bezvýznamné.

V sídle bohů, zvaném Asgard, zavládlo veselí a všichni se bavili tím, že vrhali různé předměty po Baldurovi. Vše od něho odskakovalo a ani nejostřejší šíp ho nezranil. Jen slepý Hödur, bůh tmy, se radovánek nezúčastnil. A ještě někomu vadilo, jak se všichni radují a oslavují ušlechtilého Baldura. Byl to Loki, patron ohně, bytost rozpolcená jako plamen - hned dobrá a užitečná, hned zase zlá a ničící. Mnoho zlého již postihlo bohy jeho vinou.

Loki se lstí dozvěděl o opomenutí Baldurovy matky a využil toho k nekalému plánu. Utrhl nenápadně větévku jmelí a nabídl Hödurovi, že povede jeho ruku, aby mohl též něčím hodit po Baldurovi a přesvědčit se o jeho nezranitelnosti. Slepý bůh souhlasil a mrštil podanou snítkou jmelí směrem, který mu Loki naznačil. Větvička zasáhla Baldura a ten klesl mrtev k zemi.

Zděšení a zármutek se zmocnily Asů. Věděli, že Baldurova smrt je příznakem jejich vlastního konce. Ještě však nezmizela všechna naděje. Nebylo by snad možné vyprosít u Hel, vládkyně podsvětí, milost pro Baldura? Hel souhlasila, avšak pouze pod jednou podmínkou. Všechno na světě, bez jediné výjimky, musí pro Baldura plakat.

I rozeslali bohové posly do všech končin světa a brzy plakalo všechno, zvířata, květiny, stromy i kameny. Každý si toužebně přál návrat milovaného boha. Ale cestou zpět našli poslové v horách osamělou jeskyni, obývanou starou obryní. Ta jako jediná odmítla prolít slzy za nebohého Baldura a jeho návrat z podsvětí tak zneemožnila. Prý to byl Loki sám, jenž tímto dovršil svůj zlý čin. Svému trestu neušel. Když byla jeho zrada odhalena, uprchl sice do hor, byl ale dopaden a přikován ke skále. A Baldur? Až jednou na troskách starého světa povstane svět nový, kde bude vládnout jen dobro a věčné jaro, navrátí se i on.

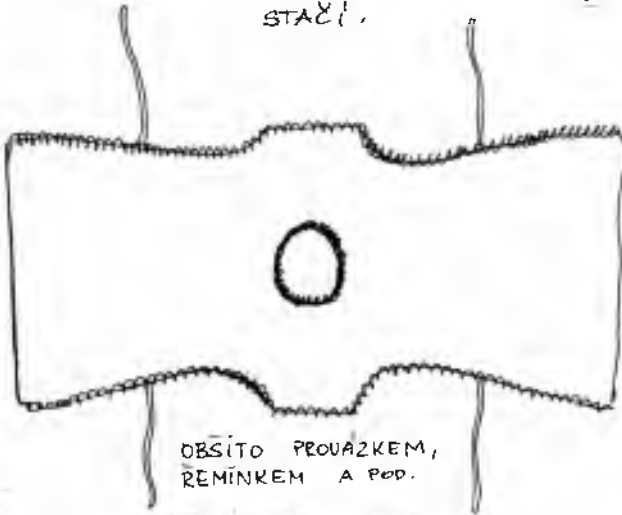
UDELEJTE SI PONCHO!

Budete jako mlučtí gauchové!
(a někteří vám řeknou u táboráku na záda!!)

Potřeby:

- 1) 1 ks STARÉ DERKY, JEDNOBAREVNÉ (ZELENÁ, HNĚDÁ)
- 2) PROVÁZEK - ŘEMÍNEK
- 3) DOBRou NÁLADU
- 4) MŮRE A JEŠTĚ VÍCE, SKAUTSKÝCH ODZNAKŮ Z CELÉHO SVĚTA, KTERÉ SE NAŠÍJÍ PO CELEM PONCHU.
- 5) AMERICKE - STARÉ - ODBORKY NA NAŠÍTÍ PO 20 RP, Kč JEŠTĚ RÁBÁ. POKUD ZÁSOBA STAČÍ.

OBSÍTO PROVÁZKEM,
ŘEMÍNKEM A POD.

VYMĚŇUJTE VSKAUTSKÉ ODZNAKY
VŠUDE KAM PŘIJDETE DO STYKU
SE SKAUTY $\text{B} \text{B}$

UAS

JEŠTĚ RÁBÁ.

SEM-TAM

Táborová příloha
časopisu Tam-Tam

Léto 1978, Č. 11.

Najkrásnější (a zároveň nejmůstnější) zážitek byl jak jsem chytil (skoro) šel čtyřiceti centimetrového potruška. Bylo to tak: hodil jsem vlasce a čekal. Na háčekou dobrou jsem spatřil jedno malých rytek, které vyděšeně plavaly sem a tam. Chvilku na to se vynořila obrovská hlava. Byl to potrušek, a jaký! Plaval pomalu k mě, a zakousl se... Nečekal jsem ani vteřinu a vtáhnul vlasce. Ale potrušek se nijak nedobře napíchl a spadl. Škoda....

Petr Hlava

DEN DOBRÝCH SKUTKŮ NA SEVERCE IV.

Na letošním táboře oddílu Německo-Sever, který se konal opět jako lomi u vesničky Eppe, jsme si zažili mnoho hezkých a veselých chvil. Jedním z největších zážitků - a. současně největší legrací - byl Den dobrých skutků. Duchovním otcem této naší letošní táborové novinky byl br. Mauglí, ale k uskutečnění "DDS" došlo až v druhém táborovém týnu, tedy za jeho nepřítomnosti.

Br. Filosof definoval tuto akci takto :

"To znám, to se dělá v Americe. Když přijdou skauti za účelem konání dobrých skutků na farmy, rozlehne se úpělivé volání dotyčných farmářů, že žádnou pomoc nepotřebují, že je všechno hotovo."

Přes toto důrazné varování se jednoho dne vydaly všechny naše družiny /dvě dívčí a tři chlapecké/ do vsi, aby pomohli vesničanům při práci na poli, v chlévech - prostě kde bylo zapotřebí a také aby zjistili co nejvíce o dějinách vesnice Eppe. Vesničané byli před naším "přepadem" místním farářem Kramerem včas varováni, bohužel ne všichni. Toto varování přišlo bohužel až po bohoslužbách, kdy jsme zpívali před kostelem, takže ne všichni vesničané byli informováni. Toto nedopatření zavedlo příčinu k několika obzvláště povedeným reakcím místních obyvatel, jako například pokusy vnutit skautíkům peníze anebo čokoládu, jen aby nechtěli práci. Jedna babička prohlásila : "Bitte nein, nein, ich habe Kreislaufstörungen, ich darf mich nicht aufregen ..." a její dveře se zaklaply. Bylo proneseno mnoho dobře míněných rad, např. " ... teď máte prázdniny, nemáte co pracovat." Ale všude tomu tak nebylo, nakonec každá družina po delším nebo kratším hledání práci dostala. Přítom docházelo i k zcela opačným jevům, jako když farská hospodyně připravila pro skauty práci, ale k jejímu zklamání se družina Rysů vrhla nedočkavě na farní kroniku, činila si z ní poznámky a přitom přikusovala koláče, připravené na odměnu za práci. Když se o tom br. Igor náhodou doslechl, jal se zoufale shánět nějakou náhradní družinu, aby se ostuda zamaskovala. Narazil přitom na úplně uděšenou družinu Sov, která se již chtěla vrátit do tábora po opravdu těžké práci u majitele louky, na které jsme tábořili /letos opět zadarmo/. Sovy měli za úkol

vykdat hnůj, vyčistit prasečí chlívek a vykonat mnoho libovonných úkolů. Br. Igor to vlastně poznal po čuchu a přemluvil je, aby šli ještě k p.faráři.

Večer se pak konala nezapomenutelná beseda o zážitcích z DDS. Tehdy přišel br. Prasátko ke svému skautskému jménu, které nemá nic společného s hygienou, ale s jeho láskou k prasatům: lezl mezi podsvinčaty, odmítal odejít a nakonec odešel jenom když mu selka dovolila si vzít na památku hrst prasečího žrádla ...

Celkem udělaly družiny kus práce, takže sedláci nebyli zklamáni. Zato byla zklamána sestra Káj, která k večeři udělala polévku a vdolky /služba v kuchyni konala také dobré skutky/. Skautíci přišli totiž večer ani ne tak utahání, jako přejedení různými sladkostmi, chlebem, uzeninami a podobně - ovšem v libovolném pořadí. A tak se od půlnoci táborem ozývalo hekání a úpění, až táborový duch Utřífous se odstěhoval za kopec; a dobře udělal: až do rána se spícím táborem táhly mátožné postavy, hledající cestičku k letřinám ... A tak měli táborníci opět o jeden nový zážitek víc.

Ty vdolky byly také sněženy, ale noční potíže byly sváděny na polévku. Ale Cvička jedla jenom polévku a na noční vycházku nemusela.

Světluška Sluníčko po návratu z Válenky:
"Musí to bejt strašný nevědět, jak to bylo krásný!"

Hlídky

"Hlídko!" kdosi zašeptal.
 Nic. Žádná reakce.
 "Hlídko!" Trochu hlasitěji.
 Ticho.
 "Dělej, hlídko! A začal bušit do spacáku.
 "Nech toho!" A pod dekou jsem dodal neskautsky: "Votravo!"
 A potom jsem si uvědomil, kde vlastně jsem.
 "Hm... už jdu". zabručel jsem. vvlázele ze

spacáku. Šup, tepláky na sebe a ven ze stanu. Ještě hodinky. Nakonec jsem vypadl do studeného nočního vzduchu. Ani jsem si nevšiml, s jakou rychlostí poslední hlídka zmizela.

Kolem ticho, kromě neustálého hučení řeky. Vždycky chvilkami: "Šplouch! Šplouch!", jak voda vystřikovala na vyčnívající kameny. "Šplouch! Šplouch!" A tam... ty lesy. Černé, tajemné... tvary pařezů proti žlutému měsíci, který máčel své stříbrné paprsky v malém rybníčku naproti. Někde zašustilo křoví a tábor spal. A hvězdy. Tam nad hlavou se třpytil Orionův pás. A Vega - kde je Vega? Tamhle. Polárka je tam taky. Neznal jsem moc souhvězdí, ale to nevadilo. Jak se tam třpytily ty hvězdy, měl jsem pocit, že nejsem sám. T Á B O R - je to dřina, pravda, ale takové chvíle stojí za to. A pouсмál jsem se.

Plavčík

Plavčík

A CO ŘÍKÁTE SOBŮM?

Nakonec hoši uznali, že by to s těmi Bobry přeci jen jaksi nešlo. Jen brýlatý Jirka, který toho tolik o těch sympatických plavcích věděl, vysloužil si přezdívku Bobr.

"Já mám nápad", povídá můj ježatý kamarád, "budeme si říkat Sobi!" "Jak jsi přišel na soba?", ptám se. "Sob je otužilý a silný. Žije ve velikých stádech - družinách. Je skromný. V zimě se spokojí s trochou li-

šejníků. Je užitečný. Laponcům prokazuje veliké služby: už před asi třemi tisíci lety byl zkrocen, takže ho lze dojit, zapřáhnout do saní, osedlat, naložit naň zavazadla. Lidé z něj všechno zužitkují: maso, kožešiny, tuk, kosti na nářadí a zbraně, paroží na výrobu lžic, na rybářské potřeby, šlachy se dokonce používají místo nití!"

"Výborně, Honzíku", chválím svého nového kamaráda, "odkud to všechno víš?"

"Já jsem to četl v takové hezké knížce", zapýřil se rozpačitě Honzík. "A taky jsem se tam dočetl, že všichni - tedy i samice - mají parohy, starší kusy mají takovéhle lopaty" - Honza jaksepatří upažil, aby naznačil mohutnost parohů, "žijí v severní Evropě, kde jich je asi půl miliónu, ve Skandinávii, tedy ve Švédsku, Norsku a Finsku. Ale některé druhy žijí i na Sibiři a v Severní Americe, jako karibů. To je největší druh soba, dosahuje výšky půldruhého metru a váží až 3 metráky. Je zvyklý stále putovat, většinou už po staletí po stejných cestách, které jsou dlouhé až 500 kilometrů!"

"Jestlipak víš, proč sobi vydrží kruté mrazy?", zkouším dál Honzu. "Ano, vím! Chlupy jeho srsti jsou duté a obsahují vzduch. A to je nejlepší izolace."

"To je ale zase nějaké moc ctnostné zvíře", ozval se kučrnatý blondák, kterému říkali Luděk. "Podívej se, to je zrovna jako bychom se vytahovali. Silné zvíře! Ale jsme my všichni silní? Nebo otužilí, skromní, užiteční? Vždyť jsme ještě nic nedokázali! To abychom se tedy jmenovali Budoucí Sobi a to se mi, pánové, zdá trošičku uhozené. Navrhují, abychom Honzu překřtili na Karibů, aby mu nebylo líto, že si nic nevysloužil, ale pro družinu si vymyslíme něco hodně legračního! Můžeme se, bratře, jmenovat třeba legrační?" obrátil se na mne.

V a n o c e

"Copak to máš v lavici?!", zahrměl třídou hlas našeho učitele Zachariase. Žvejkačka zrudl jak rak a jal se předstírat horlivou činnost. Páni, ten byl teda v pekne průsvihu. Chtěl si totiž dneska vyřídít účty a Katerinou a protože Katerina nenávidí kočky a štítí se jich ze všeho na světě nejvíc, přitáhl do školy kotě, které chtěl nenápadně vpašovat Katerině do tašky. Ale Katerina musela samozřejmě právě dneska chybět. Ubohému Žvejkačkovi nezbývalo leč strčit kotě do lavice a doufat v nejlepší. Dovedete si představit jak Zachariáš řádl, když to kotě objevil? Vyhodil ho z okna, Žvejkačku vyrazil za dveře a ještě mu napařil kouli. Kotěti se naštěstí nic nestalo, protože venku už leželo dost sněhu, ale my jsme Zachariášovi přesto přísahali krutou pomstu. No řeknete sami, vyhodit kotě z prvního patra - učiněný ras! Mezi mnohými svůdnými návrhy, jako například proklít Zachariase, jeho děti a děti jeho dětí (který mimochodem neprošel jen pro tak nepatrnou malickost, že Zachariáš žádné děti nemá!), vyhrál návrh Spinky, abychom se odpoledne vplížili do školy a smažali z tabule překrásnou mapu Palestíny, kterou Zachariáš vlastnoručně vypiplal barevnými křídami, s kterou se vytahoval a chystal ji jako triumf pro zítřejší návštěvu inspektora. Všichni jsme se naobádvali strašně rychle, protože jsme se všichni těšili na naše nové dobrodružství. Když jsme se ale plížili prázdnou školní budovou bouchala nám srdce až v krku a můžu vám říct, že prázdné chodby působí pěkně tajemně a na jednoho padne až tíseň. Když jsme chtěli vzít za kliku naší třídy, děsně jsme se vyděsili. Zaznívaly odtud tak strašidelné zvuky, že jsme museli sebrat všechnu odvahu, abychom konečně otevřeli dveře a nakoukli, co se to děje. Páni, to jsme tedy zírali! Za katedrou seděl Zachariáš, jeho chrápající hlava spočívala mezi nedoopravenými sešity na stole a na jednom sešitě, právě před jeho hlavou se na nás šklebil Zachariášův chrup. Zřejmě mu při tom chrápaní vypadl. Žvejkačka jednal okamžitě. Zatím co my jsme ještě civěli na ten nezvyklý jev, přikradl se ke stolu jako lasička a s ochromnou odvahou se zmocnil chrupu. My zírali jak zkamenělí, ale když se k nám vrátil, vypařili jsme se ze školy velice rychle a velice tiše. Zastavili jsme se až v našem lesíku, kde jsme strčili chrup do krabíčky a slavnostně ho zakopali. Začal padat sníh a měkké vločky jakoby zakryly stopy našeho činu nejen na zemi, ale i v našich srdcích, protože z nás spadla všechna tíseň a my jsme veselé s koulováním a válením se ve sněhu pospíchali na schůzku našeho oddílu. Vedoucí slíbil všem nějaké překvapení.

Pomalu se začínalo serit, když jsme indiánským pochodem vstoupili do lesa. Kolem nás byla taková krása, že pomalu utichl každý hovor a my jsme se šinuli nehluchně tou zinní pohádkou jako očarovani. A najednou se kdesi v dálce zablesklo světylko a to se šířilo a když jsme přišli blíž, byla to překrásná jedlička ozdobena horícími svíčkami. Byl to opravdu ten nejkrásnější vánoční stromek, který jsem v životě viděl. Zpívali jsme koledy, vedoucí četl z bible a jeden ráčce vyprávěl krátkou vánoční pohádku. Bylo to moc hezke a začal jsem se cítit děsně svátečně, když mi najednou vytanul před očima obraz Zachariáše, jak tam spal úplně sám a opuštěný v té velikánské škole. Byl to docela jiný Zachariáš, než jak jsme ho znali z hodin, tenhle starý a unavený člověk. Zastyděl jsem se za to, co jsme mu provedli a rozhodl jsem se, že to musíme napravit. A jen jsem to domyslel, vrátila se mi vánoční nálada a cítil jsem se tak výborně, že jsem závěrečnou "Tichou noc" rval s takovým citem, až se po mě vsichni otáčeli. Zpatky z lesa jsme šli zase indiánským pochodem, ale protože sníh ještě padal, šlapali jsme zase v neporusené sněhové pokrývce. Když jsem klukům řekl, že musíme vrátit Zachariášovi zuby, vysmál se mi Zvejkačka, že jsem usmrkanek a ubračenec a abych běžel k mamince. Dal jsem se do běhu, ale neběžel jsem domů. Běžel jsem do lesíka najít ten zapeklitý chrup. Pripozdilo se, byla tma a opravdu jen ta vánoční nálada udržela mě srdce na místě a zabránila mu klesnout do kalhot, když kolem mě tajemně praskaly větve, objevovaly se tajemně stíny a odvaha mě opouštěla. Nejvíce ze všeho se mi chtělo domů k mamince, kam mě posílal Zvejkačka. Dalo mi to nesmírnou práci najít to místo, kde jsme kopali, ale nedovedete si představit mé zklamání, když jsem našel skryš vyhrabanou. Krabička zmizela. Někdo nás zřejmě při kopání pozoroval, myslel si, že zakopáváme poklad a tak si pro něj přišel. Ploužil jsem se domů jak spráskaný pes. Najednou ozářil mě chmury fantastický nápad. Tetička Melanie má přece v prádelníku krabičku s chrupem po strýčkovi, kterou chová co vzácnou relikvii. A naopak jsou, ptám se, mrtvému strýčkovi zuby? Nebylo to věru lehke se jich zmocnit, ale večer jsem usínal v sedmem nebi, protože mě pod polstarem tlačil ten vytoužený chrup. Ráno, po cestě do školy, jsem mačkal chrup v kapse a chvílkami jsem hledil zub po zubu, jak jsem se těšil na svůj dobrý skutek. Paňi, to jsem ale zíral, když Zachariáš vstoupil do třídy a zářil všemi svými zuby. Omluvil se za své drsné chování ke kotěti a dokonce mrknul na Zvejkačku. Zvejkačka se spiklenecky zasklebil a já jsem pochopil, že večera nezačaly vánoce jen pro mě.

/Z knížky "Jmenuji se Evžen" od K. Schädolina zpracovala Máma./

3. ČERNÝ KUCHAR

Ines jsem jedl něco, co jsem v životě nejedl.

Bylo to takhle: můj přítel Černý orel byl na řadě, aby uvařil oběd. Gorila se ho nejdříve zeptal, chce-li vařit a on řekl, že se už na to pár dní připravuje. Někteří kluci se ušklebili a když Černý orel zmizel v kuchyni, řekl jsem jim, ať si ty úšklebky nechají až po obědě - bude-li k nim důvod.

Uznali to a šli jsme k vodě. Rybka nás zasvěcoval do různých druhů plavání. Když jsem byl malý kluk, učil mě táta plavat, ještě jsem ani chodit neuměl. Maminka měla strach, ale tatínek se smál a řekl, že mám talent. Bohužel někdy "plavu" i ve škole, když se dobře nepřipravím na hodinu.

Rybka učil hlavně kluky, kteří viděli vodu jen v umyvadle nebo v televizi. Brzo se odvážili do vody i největší bázlivci, hlavně Zajíc. Museli jsme se smát, když se ptal Rybky, jsou-li v jezeře jedovaté nebo dravé ryby. I my, staří plavečtí kozáci, jsme se od Rybky mnoho naučili.

Za hodinu jsme už běželi po lesní cestě. Skaut Hříbeček si každou chvilku odskočil do mechu nebo pod stromek a vylovil hříbečka. Perfektně rozezná jedlou houbu od jedovaté. Když jsme oběhli půl lesa, oddychli jsme si a krmili se borůvkami. Bumbříček povídá: "Kluci, já mám hlad, že bych i hada snědl." "Dnes vaří Černý orel," vzpomněl si Fouňa, "to bude tedy žrádyl...jídlo!" opravil se rychle, protože nepěkná slova jsou v táboře zakázaná.

"Proč myslíš?" zeptal jsem se.

"Prosím tě! Čemoch!"

"Třebas uvaří nějakou specialitku," zasníl se Bumbříček. Pak Gorila hvízdnul a dali jsme se zase do běhu.

Lesní cesta je prostě kouzelná! Nad hlavami koruny stromů, pod nohama hupkají světelné skvrnky, na stráně tu a tam muchomůrka, člověk slyší jen pípání ptáčků a šumění lesa a zpěv hmyzu - a ta vůně pryskyřice! Vběhli jsme, pěkně unaveni, do tábora.

Sotva jsme se stačili umýt, už Nota vytruboval nástup k obědu.

"Jděte právě včas," řekl pomocník Čemého orla Krupička a postavil na lavici před kuchyň kotel polévky.

"Divná polévka," zavrtěl hlavou Rejpal, "ale voní báječně!"

Všichni jsme si vzali nejdříve trošku, ale pak jsme si pořád běhali pro nášup, takže Krupička přinesl ještě další kotel, což je div, protože jinak o polévku moc nestojíme.

Tedy - páni! - takovou polévku jsem v životě nejedl. Úplná lahoda. Z čeho ji Čemý orel uvařil se nikdo neptal. Za chvíli nás ovanula jiná vůně. Jaké to bylo maso, nikdo neuhádnul, jen rýži jsme poznali, ale nebyla to obyčejná rýže, nýbrž v ní byla namíchaná spousta různých věcí a byla čínsi okořeněná. Zeleninový salát byl teplý, poznali jsme zelí, červenou řípu a okurky - nic víc. A maso? Vypadalo jako kousky drůbeže nebo vnitřnosti - s prima omáčkou. Obvykle hlaholí kolem stolu naše řečičky, tentokrát bylo slyšet jen cinkání příborů a pískání ptáků, a to pěkně hlasitě, asi se těšili na zbytky jídla - jenže zbytky nebyly, protože i Hubeňous, který drží linii, snědl všechno, dokonce šálek důkladně vyškrabal a pokoušel se i vylízat, což se nemá dělat. Gorila pochopil, jak nám chutnalo, tak se tvářil, že nic nevidí a že se věnuje jen a jen jídlu.

Při pohledu na krásu lesa mi napadlo, že jen bratr Poeta, který sem občas přijede, by dokázal popsát tu nádhuru. Uvěřejňuji mu básničky i v hlavním skautském časopise. Možná, že by uměl popsát i to dobroučké jídlo, já to tedy popsát neumím.

Večer, ve stanu, jsem se ptal Čemého orla, jaké to bylo maso. Usmál se a řekl, že je to tajný recept jeho prababičky a že jej znají jen členové jeho rodu.

Nevím, jestli žertoval nebo to byla pravda - ale na tom nezáleží, že?

Hlavně, když nám chutnalo a nikdo z toho nezemřel, jak tiše prorokoval Fouňá, náš táborový pesimista.

Později mi Krupička prozradil, že maso byla nejspíš žabí stehýnka, což je dost možné, protože Čemý orel plave tak hbitě, že mu asi ani nejrychlejší ryba neunikne.

Musel jsem Krupičkovi přísahat, že to nikomu neřeknu, ale Krupička je žvanílek a zřejmě to svěřil pod přísahou i jiným skautům, kteří tak tuze nemlčeli. Gorila na to řekl: "Vždyť je to jedno, že čeho to uvařil! Hlavně, když nám chutnalo!"

C O N Á S S P O J U J E

Ve slovesech jsme našli zalíbení. Je to nejdůležitější součást každého jazyka, ale české sloveso je obzvláště pěkné a přesné. Nevěříte? Podívejte se, jak si prozpěvuje zamilovaný mládenec na poslední stránce minulého čísla: "Když jsem k vám chodíval přes ty lesy, bývala's má milá veselejší"... Mohl by říci: Když jsem k vám cho-dil, byla's veselejší. Ale ten hoch si protáhl slovesa o jednu dlouhou slabiku a hned jim přibýlo na kráse a přesnosti: teď víme, že těch cest za milou bylo mnoho, ale že už dávno ustaly. Ba, co více: z toho slovíčka přímo číší, jaké to byly radostné cesty!

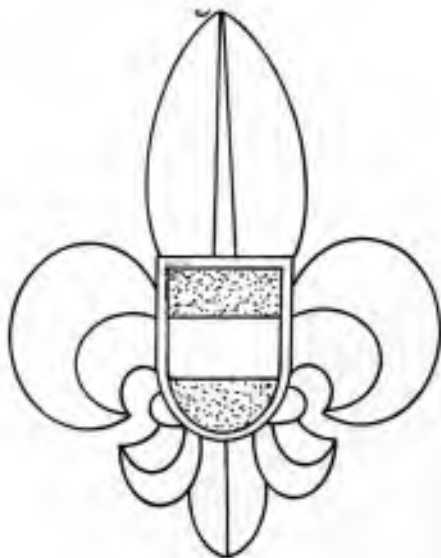
Podívejte se příkladně na fotografii z léta: Na tomhle kameni jsme sedávali. - A hned si představíme, že jsme tam seděli vícekrát, ale že už to dávno skončilo. A cítíme při tom, že na ty chvíle nyní rádi vzpomínáme. Můžete říci, že jste na kameni sedali a je to prakticky totéž, jen nádech milé vzpomínky se oslabil. Kdybyste však seděli na kameni, znamenalo by to, že to bylo jen jednou a kdybyste sedli nebo dokonce usedli na kámen, máte na mysli přesně vymezený časový úsek. Takové jemné a přesné významové odstíny dokáže vyjádřit české sloveso! Ale teď usedněte k štědrovečerní večeři v lásce, míru a pokoji.

SPRÁVNÉ OBRŮBY

NSR - Ring deutscher Pfadfinder-
derverbände

Založen : 1946

Rakousko

1910

Heslo :
Allzeit bereit.

LOD, PLATTE! Bez vašeho předplatného nemůžeme tisknout

TAM-TAM - to dá rozum!

Zahrajte si na sněhu! Podle velikosti společnosti vyšlete jednoho, dva či tři nejzdatnější hráče /lišky/ s časovým předetím do zasněženého terénu. Ostatní - společně nebo podle družstevsledují stopy a snaží se lišky dostihnout. Po určité době se lišky ukryjí v blízkosti poslední stopy. Nejraději v cukrárně.

Zahrajte si doma! Pořiďte si malé kartičky, na každou napište jedno písmeno z abecedy. Karty dobře promíchejte a podejte prvnímu hráči s příkazem, aby je srovnal podle abecedy od A do Ž. Mějte čas. Za každé špatně zařazené písmeno strhněte 15 vteřin. Je mnoho způsobů, jak co nejrychleji karty srovnat. Kdo bude nejrychlejší?

ASSOCIATION VALAISANNE DES ECLAIREURS SUISSES

je ochotna vzít na svůj letní tábor některého našeho rovera či skautku za účelem zdokonalení ve francouzštině. Zprostředkujeme.

OBJEDNÁVKY ODBORŮK

posílejte Jestřábovi vždy koncem března a září. V těchto termínech je posílá hromadně do USA.

SOUTĚŽNÍ OTÁZKY k 28. říjnu správně zodpověděla 11-letá Martina Dvořáková z Rakouska. Z Tam-tamu se jí nejvíce líbí povídání o stromech, skautských odznacích a povídky. Za odměnu jí posíláme náš zpěvník.

Uzávěrka lednového čísla je v pátek, dne 5.1.1979

Redakční kruh Tam-tamu : Cookie, Pirátka a spol.

Předplatné činí pro čtenáře z CH Fr 14,-, z ostatní Evropy DM 17,-

Bankovní spojení : ze zámoří \$ 10,-

Schweizerische Volksbank Murten, Konto 30/10771/33 - Tschechoslovenská Pfadfinder. Postscheckkonto banky 17-988 Fribourg /Schweiz/.

Čtenáři z Německa mohou použít též konta v BRD :

Rüsselsheimer Volksbank, BLZ 500 930 00 , 6090 Rüsselsheim,

Kto.Nr.200845.02 Tschechoslovenská Pfadfinder i.d.BRD.

Postretouren an :

Postfach 295

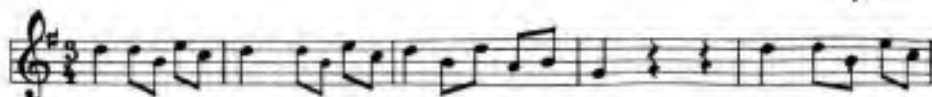
CH-8021 Zürich 1

Verband der

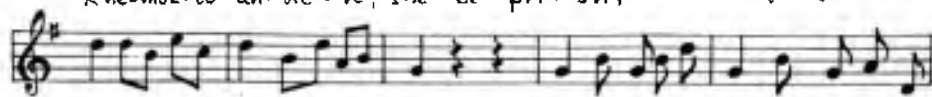
Tschechoslowakischen

Pfadfinder in der Schweiz.

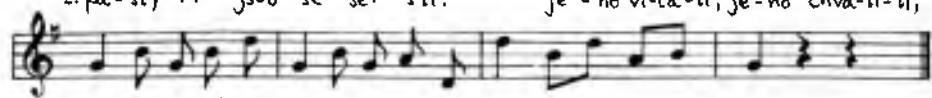
Nesem vám noviny...

1. Ne-sem vám no - vi - ny, po - slou - chej - te, z Be - tlém - ské
2. Kňe - muž - to an - dě - le, sne - be při - šli, i ta - ké

1. kra - jí - ny, po - zor dej - te! slyš - te je - pí - ně a ne - o - myl - ně,
2. pa - sty - ři jsou se se - šli. je - ho vi - ta - li, je - ho chvá - li - li,

1. slyš - te je - pí - ně a ne - o - myl - ně, roz - jí - mej - te
2. je - ho vi - ta - li je - ho chvá - li - li, da - ry ne - šli.

3. Andělé v oblacích prozpěvuji
navození Páně ohlašují.
Že je narozzen, v jeslích položen,
že je narozzen, v jeslích položen,
oznamují.
4. Snebe, jsi sestoupil k nám z povhe lasky
Krásně Jezulátko, kvítko rajský,
jaký spanilý a všlechtilý,
jaký spanilý, a všlechtilý,
celý krásný.
5. Žádáme srděčnou skrouženosti,
by jsi nás uvedl do radosti.
Sám kae přebýváš, slávy požívaš.
Tam, kde přebýváš, slávy požívaš,
na věčnosti.

